

Dobrý den, jsme tým ze ZŠ Dětská z Ostravy – Poruby ve složení:

- Anet, Paťa, Míša, Šimon, Marcel

a převyprávíme vám příběh našeho pamětníka pana Neuwirtha, který se odehrává během pár dnů v srpnu 1968, kdy sloužil u vojenské posádky ve městě Slaný (Anet)

Píše se rok 1968 a na naše území vstupují vojska Varšavské-smlouvy. Pan Neuwirth je v srpnu toho roku na vojně ve Slaném 30km od Prahy jako velitel palebné čety v hodnosti podporučíka. Nikdo pořádně netuší co se děje. Posádka ve Slaném sloužila jako vzdušná ochrana Prahy, konkrétně se jednalo o útvar Protiletadlových kanónů. Byl to bojový útvar, proto o něj měli Sověti velký zájem. (Paťa)

Sedíme nad fotografií, kde jsou vidět Sovětské tanky (celkem jich bylo asi 40) na důležité spojnici mezi Prahou a Karlovými Vary. Hlavně děl byly namířeny na kasárny. (Míša)

A v okamžiku, jak jsme začali zapojovat tu techniku, tak najednou strašný rachot a celý ten palpost byl obklíčený ruskými tanky, protože oni, i když tady byli jako interventi, tak nakonec, musím říct, byli vystrašenější než my. Na té fotografii je vidět – tady je ten palpost a kolem něj už stojí ruské tanky. Ten palpost byl oplocený jenom takovým normálním pletivem. Ty tanky zůstali stát předtím plotem a jeden tank prorazil ten plot a přijel přímo doprostřed toho palpostu.

Před příchodem Sovětských vojsk byl 300m za kasárnami vybudován palpost=palebné postavení, nazývané „Hrášek“. V palpostu byla ukryta veškerá důležitá technika, vykopány zemljanky pro vojáky, kteří jej hlídali, vše bylo zakryto maskovacími sítěmi. Když přišli do kasáren sovětští vojáci, pan Neuwirth dostal rozkaz přesunout veškerou techniku z Hrášku do kasáren. Protože si však důstojníci nepředali patřičné informace, stalo se toto: (Šimon)....

Z toho tanku vyskočil mladý poručík s pistolí v ruce. My jsme pochopitelně přestali zapojovat a čekali jsme, co se bude dít. Z toho tanku vylezl samopalčík, který zůstal sedět na tom tanku. On přiběhl ke mně, viděl, že mám nějakou zlatou hvězdu na rameni, tak si myslel, že tomu velím. Se mě ptal, co tam děláme, proč tam jsme... Tak on mi nařídil, abych všechny vojáky, které tam mám, nahnal k plotu. Tak všichni vojáci, kteří tam byli, tak jsem je požádal – jsem jim nařídil, aby tam šli k tomu plotu. Ten ruský poručík se mě ptal, jestli jsou ti vojáci všichni.

Já říkám: „Jsou.“ On říkal: „Přesvědčím se. Obejdu ty zemljanky a jestli tam někoho najdu, tak ho zastřelím.“

Nakonec nikoho nenašli a tak nikoho nezabili. (Šimon)

Jak jste mohli slyšet, vše nakonec dobře dopadlo a pan Neuwirth nám mohl vyprávět další příběhy z doby okupace. Například, jak byli jako vojáci vysláni do Olomouce, aby přivezli sůl pro pekárny ve

Slaném, ale cesta trvala o několik hodin déle než obvykle, protože chyběly ukazatele u cest. Nebo jak poskytl sovětským vojákům vodu taženou hadicemi z kasáren a ty hadice někdo v noci proděravěl. A také o tom, jak lidé obecně prožívali první dny okupace. (Míša)

Po vojně vystudoval Pedagogickou fakultu v Ostravě. Celý život pak pracoval jako učitel na základní škole v Bolaticích. Dnes je v důchodu, věnuje se řezbářství a zahradě. (Paťa)